

[Alfred Jensen.]

knytning til et atombevæbnet Vesttyskland vil imidlertid modvirke afspændingen. Også af den grund kan man ikke tillade sig at bagatellisere forslaget.

Danmark bør ikke betræde den vej, militærlorilget angiver, men i stedet sætte ind for, at Sovjetunionens forslag og international afrustning tiltrædes og føres ud i livet, så krigsfaren og trykket på menneskene kan fjernes og de umådelige udgifter til militær og krigsmidler kan anvendes til fredelige formål og til folkets bedste i stedet for til dets fordærv.

Der har været udtrykt skepsis angående den internationale afrustning, og det er blevet hævdet, at det vil tage tid med dens gennemførelse. Det er jo rigtigt, at forslaget ikke lader sig realisere fra i dag til i morgen; det vil såvel tage tid som kræve en stor og omfattende indsats fra folkenes side. Såvel den kolde krigs som skeptikernes modvilje må overvindes. Men findes der nogen anden vej? Findes der nogen anden måde at løse spørgsmålet om almindelig afrustning på? Nej. Der er kun forhandlingen og afspændingens vej. Og den omstændighed, at Sovjetunionen, der af nogle betragtes som verdens stærkeste magt og af andre som den næststærkeste, kommer med forslag om afrustning og i praksis går i gang med nedbringelse af militære styrker og udgifter, viser, at der er mulighed for at få krigen bandlyst som middel til afgørelse af uoverensstemmelser nationerne imellem og nå frem til afrustning. Men det er selvsagt nødvendigt, at initiativet støttes og følges op af praktiske foranstaltninger.

Det er hævet over enhver tvivl, at det danske folk ønsker, at der fra dansk side skal sættes ind for fredens sikring og international afrustning, ligesom det er interesseret i, at Danmark går i gang med nedrustningen. Det danske folks flertal ser ikke med venlighed på det, der nu skal gennemføres. Fra forskellige sider i offentligheden er der rejst ønske om, at forslaget sendes til folkeafstemning, idet man er af den overbevisning, at det ikke vil blive godkendt af vælgerne. Man kan i denne henseende støtte sig på tallene fra en gallupundersøgelse, der viser, at kun 33 pct. af de spurgte gik ind for NATO,

medens 11 pct. var imod og resten hverken tog standpunkt for eller imod. Man kan selvsagt ikke uden videre tage galluptallene som pålideligt udtryk for, hvordan stillingen er, men selv med visse forbehold vil denne undersøgelse være udtryk for, hvor folket står i denne sag.

Kommunisterne mener, at dette forslag er på tværs af afrustningsbestræbelserne. Derfor har vi ved første behandling såvel i foråret som i efteråret 1959 stillet forslag om dets afvisning, og vi har ved anden behandling forsøgt at få de videre forhandlinger udskudt til efter topmødet i Paris. En forkastelse ved en folkeafstemning ville være et særdeles vægtigt bidrag til afspændingen, og kommunisterne vil støtte ethvert alvorligt initiativ, der måtte blive foretaget for at få forslaget sendt til folkeafstemning. Kommunisterne ønsker ved denne lejlighed at fremhæve og gentage, hvad før er sagt: kommunisterne elsker deres fædreland og ønsker at værne dets selvstændighed og frihed. Derfor opfordrede vi i sin tid til samlet optræden mod den tyske nazitrussel for at hindre en 9. april. Under besættelsen gik vi ind i modstandskampen, for at landet igen kunne blive frit og folket herre i eget hus. Efter den tyske imperialismes nederlag i 1945 gik vi ind for, at landets suverænitet skulle hævdes og om fornødent forsvares med våben. Vi måtte tage afstand fra NATO, der førte os ind under fremmede magters afgørelse uden at give sikkerhed og tryghed. NATO betød kold krig, øget international spænding og stigende byrder for det danske folk. Kommunisterne stemte derfor mod såvel tilslutningen til Atlantpagten som mod de udgifter, der blev følgen heraf. Vi har utrættelig påvist, at Danmark i egen interesse og for fredens skyld måtte understøtte forhandlingstanken og forslag til aftaler, der betød forbud mod kernevåben og masseødelæggelsesmidler, samt forslag om sikkerhedspagter med militært udtyndet zone i Europa og om nedrustning.

Trods væksten i folkenes fredsvilje er oprustningen fortsat, og ophobningen af moderne krigsmidler indebærer den største fare for freden. Det er derfor i hele menneskehedens interesse, at spændingen hæves, og at de mægtige midler, som militærvæ-